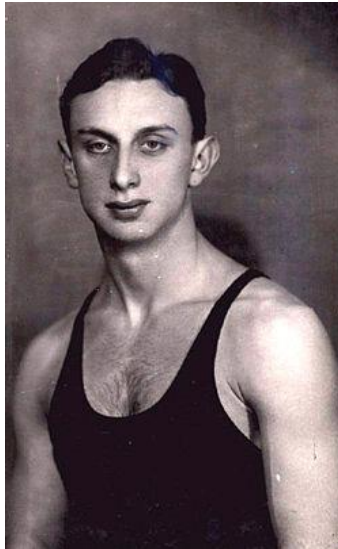

Csik Ferenc

Csik (Lengváry) Ferenc olimpiai bajnok úszó, orvos 1913. december 12-én született Kaposváron.

Édesapja, Lengvári Ferenc jegyző volt, aki az első világháborúban Szerbiában hunyt el. Anyai nagybátyja, vitéz Csik László MÁV főorvos fogadta örökbe. Ekkor változott a neve Lengváriról Csikra. Édesanyja 1924-ben Keszthelyen nyitott dohányboltot. Így került Csik Ferenc is a városba, majd a premontrei gimnáziumban (a mai Keszthelyi Vajda János Gimnáziumban) érettségizett. 1931-ben a budapesti Pázmány Péter Tudományegyetemen kezdte meg orvostudományi tanulmányait, 1937-ben doktorált. A VIII. kerületi Kisfaludy köz 4. szám alatt lakott és az egyetem belklinikáján és a MÁV Betegbiztosítónál dolgozott. Hivatása mellett a sport szerelmese is volt, a BEAC úszó-szakosztályában versenyzett.

Edzői kezdetben Bárány István, majd Vértesy József voltak. 1932-ben főiskolai bajnok lett, majd 1933-tól a válogatott tagja. Ebben az évben tudta először egy percen belül teljesíteni a 100 méteres gyorsúszást. Az 1934-es Európa-bajnokságon 100 méteres gyorsúszásban és a 4 × 200 méteres gyorsváltóban (Jung, Zábrák, Lengyel, Csik) győzött. 1935-ben leelőzte a világrekorder Peter Ficket. 1935-ben 100 méteres gyorsúszásban 57,8 másodperces idővel, 1936-ban a 4 × 200 méteres gyorsváltóban Európa-rekordot úszott. Sportpályafutásának legnagyobb sikere és egyben a magyar sporttörténet legnagyobb ünnepe volt az 1936-os szenzációs

győzelme a berlini olimpián, amikor mindenki a japánokat vagy az amerikaiakat tartotta esélyesnek. Pályafutása során összesen tizennyolc magyar bajnoki címet nyert. Az aktív sportolástól 1938-ban vonult vissza. 1939-től részt vett a Bárány István alapította Képes Sport szerkesztésében. 1939 áprilisában Bárány István után rövid időre a magyar úszóválogatott szakvezetője lett. 1940-ben a BEAC főtitkára, majd 1942-ben a Magyar Úszószövetség elnökségi tagjaként tevékenykedett. Házasságából két gyermek született, Ferenc és Katalin. 1943-ban a Testnevelési Főiskolán anatómiát tanított, valamint az Orvosi Közlemények kiadója lett. 1944 októberében behívták a katonának. Tartalékos orvos-őrmesterként szolgált Szolnokon, Keszthelyen és Sopronban. Orvosi hivatásának teljesítése közben Sopronban egy bombatámadás során vesztette életét, egy héttel a háború befejeződése előtt, 1945. március 29-én. Miközben az orosz légitámadások sebesültjeit kötözte, egy bomba eltalálta őt. Halála után a légitámadás áldozatait közös sírba temették el Sopronban.

1947-ben exhumálták, és a Keszthely által felajánlott díszsírhelyen helyezték örök nyugalomra. Sopronban a róla elnevezett uszoda őrzi emlékét.

Irodalom:

Sarkady Sándor (szerk.): Aranykönyv 2002. Sopron: Quint Reklámügynökség, 2001. p. 230.

Révai Új Lexikona. 4. köt., Bűn – Cyt. Szekszárd, 1999. p. 590-591. Nemzeti évfordulóink 2013. p. 17.